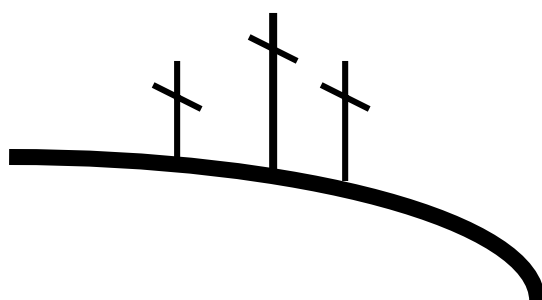

RAAMATULLINEN KASTE

Raamatullinen kaste

1

Johdanto

Eräs kristikunnan suurimmista kiistakysymyksistä kautta aikojen on ollut oppi raamatullisesta kasteesta. Ef. 4:5 opettaa: ”*yksi Herra, yksi usko, yksi kaste*”. Tähänkin jakeeseen viitaten, tämän kirjoituksen lähtökohtana on näkemys, ettei Raamatusta löydy kahta erilaista kastenäkemyksiä, vaan vain yksi Herran Jeesuksen asettama kaste. Tutkikaamme siksi erilaisia kastenäkemyksiä ja niiden raamatullista perustusta.

2

Luterilaisia näkökantoja läheltä ja kaukaa

Teologian ja filosofian tohtori Uuras Saarnivaara kertoo kirjoituksessaan ”Lapsikaste ja pelastus luterilaisuudessa” (VR10) seuraavaa:

”Yleisimmin vallitsevan luterilaisen käsityksen mukaan Jumala vaikuttaa uskon kaikissa vauvoissa, jotka kastetaan, niin että he kaikki siinä uudestisyntyvät Pyhästä Hengestä. Väistämätön johtopäätös tästä on, että joko

1. Jumala on säättänyt iankaikkiseen elämään ne, jotka Hän on ennaltamäärännyt kastettavaksi pieninä lapsina, tai että
2. Jumala on edeltämäärännyt eli säättänyt iankaikkiseen elämään ne, jotka Hän on ennaltanähnyt tulevan kastetuiksi pieninä lapsina”.

Ristiäisissä jokaisesta sylivauvasta tulisi siis pelastunut uskova hänen itse sitä tiedostamattaan, ja vaikka hän myöhemmin kuolisi paatuneena ateistina, on hän yleisimmin vallitsevan luterilaisen käsityksen mukaan viettävä iäisyytensä taivaassa – vasten maanpäällistä tahtoaan, vaikka Raamattu selvästi sanoo: ”*Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä*” (Joh. 3:36). Ovatko määräysvalta ja ennaltanäkeminenkin näin myös ihmisten hallussa eivätkä Jumalan, jos kerran pelkästään kastamalla voitaisiin tehdä Jumalan lapsia?

On myös toisenlaisia näkökantoja. Eino J. Honkanen kirjoittaa: ”Raamatun mukaan uudestisyntymisessä todella syntyy uusi luomus. Ja ihminen on tietoisena ja toiminnallisena mukana vastaanottavana uudestisyntymisessä (Joh. 1:12 ss). Tähän luonnolliseen elämään syntyessämme meiltä ei kysytty tahtoamme. **Mutta uudestisyntyminen Pyhästä Hengestä ylhäältä, joka on Jumalan lahja, ei tapahdu vastoin tahtoamme**” (Uusi Tie, 43/83). Hän on myös esittänyt selkeän näkemyksensä armon vaikutussuhteesta: ”Armo ei ole pakkotoimi, niin että pelkästään kastamalla voisimme tehdä Jumalan lapsia” (Uusi Tie 42/83).

Väinö Hotti kirjoittaa painokkaasti: ”Kirkko, joka sijoittaa uudestisyntymisen kasteeseen, ei ansaitse lainkaan kristillisen kirkon nimeä... Sellaisen kirkon rajat ovat täsmälleen samat kuin maailman rajat...Kaste, jota on pidetty suomalaisen kristillisyyden merkinä ja takeena, onkin käytännössä varmin suruttomuuden tuki ja ylläpitäjä.” (VR11).

Ja voimakkaammin, eräs suomalainen luterilaisuuden merkkihenkilö, joka havaitsi järkyttäviä ristiriitoja kirkon yleisesti vallitsevassa tulkinnassa, kirjoittaa seuraavasti:

”Juuri tämän uudestisyntymisen välttämättömyyden on Herra erittäin vakavasti laskenut minun sydämelleni...Kun tulee kysymys tästä kristinuskon tärkeimmästä totuudesta, silloin minä en kuuntele ketään muuta kuin Herraa Jeesusta Kristusta ja mitä Hän, Pyhän Hengen kautta on tästä asiasta Sanassa ilmoittanut...”

On kysymys suorastaan elämästä ja kuolemasta. Ja juuri tämän suurimman ja tärkeimmän kysymyksen hämäämiseksi on saatana, minun täytyy näin sanoa, keksinyt erään vaarallisen valheen, jolla tuhansia, niin miljoonia ihmisiä petetään...”

Sinä suruton, jumalaton ihminen, sinulle on opetettu, että sinä olet kasteessa uudestisyntynyt. Sinua on oikein koetettu vakuuttaa tästä kaikella jumaluusopillisella kekseliäisyydellä. Samoin

sinulle on vakuutettu, että koko tämä Suomen kansa on pelkkiä uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa...

Kaikki nuo portot, murhaajat, vääryudentekijät, pilkkaajat, jotka eivät tiedä yhtään mitään hengellisestä elämästä, ne ovat uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa...

Niin, koko Suomen kansa on uudestisyntynyt Pyhästä Hengestä, joitakin harvoja poikkeuksia lukuunottamatta. Eikö olekin merkillinen kansa! Ja kaikki tämä on tapahtunut ilman vanhurskauttamista ja uskoa. Kaikki tämä on tapahtunut heidän tietämättään, ja ilman, että ainakin 90% heistä on vähimmässäkään määrin muuttunut. Ja nyt tämä kansa kantaa ihania "vanhurskauden hedelmiä" Jumalan kunniaksi, sillä sanoohan Jeesus: "*Heidän hedelmistään te tunnette heidät.*"

Eikö tämänlainen julistus ole ihan saatanallinen valhe? Eikö tämänlainen julistus ole mitä hirvittäväntä Jumalan pilkkaa! **Saatanallisempaa valhetta ei enää yksikään ihminen voi keksiä...** sillä se on suurin omantunnon herätyksen este, ja vahvin väärän rauhan tuki...

Älä anna pettää itseäsi tuolla sieluja turmelevalla julistuksella kasteessa tapahtuvasta uudestisyntymisestä, ilman uskoa ja vanhurskauttamista, vain maagillisesti uudestisyntyttävän voiman saaneen pelastavan kasteveden kautta. Tämä uusplatonilaisuudesta ja hellenistisistä mysteeriuskonnoista väriä saanut käsitys sakramentin itsenäisestä voimasta on katolisen kirkon kautta pyrkinyt valtaan luterilaisessakin kirkossa...

"Mutta vaikka me, tai enkeli taivaasta julistaisimme teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu." (Gal. 1: 8) (UM)

Näin kirjoitti rovasti Urho Muroma, joka elämänsä aikana kävi läpi useita kastekriisejä ja luterilaisesta kirkosta eroamisprosesseja (Timo Junkkaala: Urho Muroma, Elämäkerta), mutta joka kuitenkin jäi kasteenpuhdistuksessaan puolitiehen.

3

Martti Lutherin perintö

Mutta mitä luterilaisen tunnustusliikkeen alkuunsaaja Martti Luther itse on sanonut kasteesta ja kasteessa tapahtuvasta uudestisyntymisestä? Seuraavassa muutamia hänen näkemyksistään.

Uskovatko sylivauvat? Onko niiden kastaminen oikea kaste?

Luther: "Tällä kysymyksellä Perkele hämmentää koko maailman omia lahkolaisiaan apuna käyttäen. Sanomme tähän lyhyesti, että oppimattoman on syytä karistaa tämä kysymys mielestään ja jättää se oppineiden huoleksi." (Iso katekismus).

Eihän pienten lasten usko ainakaan millään tavalla ole nähtävissä?

Luther: "Silloinhan ei kukaan myöskään nukkuessaan olisi kristitty" (Zwickauun profetoille, v. 1521).

Eiväthän pienet lapset kuule eivätkä ymmärrä Jumalan sanaa; heillä ei siis myöskään voi olla omaa uskoa!? (Room. 10: 17)

Luther: "Suoralta kädeltä siis päätämme: kaste ei auta ketäkään eikä sitä ole annettava kenellekään, joka ei omasta puolestaan usko; ilman omakohtaista uskoa ei ole ketään kastettava..."

(mm. valdolaisista, jotka kastoivat pieniä lapsia, Luther sanoo...) Heitä ei ollenkaan auta edes se puolustelu, että väittävät lapset kastettavan näiden tulevaa uskoa silmällä pitäen, silloin kun heidän järkensä alkaa toimia. Uskon täytyy nimittäin olla saapuvilla ennen kastetta tai ainakin kastettaessa, sillä muutoin lapsi ei pääse vapaaksi perkeleestä ja synneistä. Siinähan kastaja kysyy, uskooko lapsi, ja tähän vastataan hänen puolestaan myöntävästi; sitten kysytään, tahtooko se tulla kastetuksi, johon niinkään vastataan lapsen puolesta myöntävästi; kuitenkin ei ketään lapsen puolesta kasteta, vaan se kastetaan itse. Siispä joko sen itsensä myös täytyy uskoa, tai kummit ehdottomasti valehtelevat sanoessaan sen puolesta: "Minä uskon". Sitten vielä kastaja kiittää siitä, että lapsi on nyt uudestisyntynyt, että sen synnit ovat anteeksiannetut, että se on perkeleestä vapahdettu, ja tämän merkiksi hän pukee sen valkoiseen pukuun, näin kaikin puolin käsitellen sitä uutena, pyhänä Jumalan lapsena; kaikki tämä olisi ehdottomasti väärää, ellei käsillä olisi omakohtaista uskoa, ja olisi parempi, ettei koskaan kastettaisi yhden yhtäkään lasta, kuin että näin ilveillen tehtäisi pilaa Jumalan sanasta ja sakramentista, aivan kuin Jumala olisi epäjumala tai hölmö...

Niinpä siis tässä loppujen lopuksi **väitämme**: kastettaessa lapset itse uskovat ja heillä on omakohtainen usko, jonka Jumala heissä vaikuttaa, kun kummit kristillisen seurakunnan uskossa heidän puolestansa rukoilevat ja heitä esiin tuovat.

Vieraan uskon vaikutus on mielestämme seuraava: sen avulla ei kukaan voi tulla autuaaksi, mutta sen kautta, esirukoukseksi ja avuksi käsitettynä, kastettava voi Jumalalta saada omakohtaisen uskon, jonka kautta hän tulee autuaaksi...tosin lapset viedään kasteelle vieraalla uskolla ja toimenpiteellä, mutta kun he ovat tulleet sille ja kun pappi tai muu kastaja suorittaa heille toimituksen Kristuksen sijasta, hän siunaa heidät ja antaa heille uskon ja taivasten valtakunnan; sillä papin sana ja teko on itse Kristuksen sanaa ja tekoa." (Kirkkopostilla II).

Tällainen oli siis Lutherin mielipide, väitös ja oma päätös, vaikka hän viitaten Mark. 16:16:een sanoo, ettei kukaan tule toisen uskolla autuaaksi eikä kukaan toisen synnin tähden joudu kadotukseen.

"Näiden sanojen täytyy pysyä tosina, käyköön pakanain, juutalaisten, turkkilaisten ja *pienten lasten* ja kaiken muun miten hyvänsä", hän julisti (PL).

Teoksessaan "Kirkon Baabelin vankeudesta" hän kertoo:

"Uskovaisen kirkon rukous, jolle kaikki on mahdollista ja joka tuo lapsen kasteelle, sekä lapseen vuodatettu usko muuttaa, puhdistaa ja uudistaa pienokaisen...Tässä mielessä myönnän kernaasti, että uuden liiton sakramentit voivat antaa armoa ei ainoastaan niille, jotka eivät ensinkään vastusta, vaan sellaisillekin, jotka vastustavat uppiniskaisesti. Sillä mitä voivatkaan kirkon usko ja uskon rukous saada aikaan."

Kuitenkin vuonna 1518 hän kirjoitti:

"Joka uskoo, hänellä on; joka ei usko, häntä ei auta edes sakramenttinaan", ja lisää: "Tästä ajatuksesta olen pitävä kiinni kuolemaani asti, ja mieluummin kuin että sen peruuttaisin, kiellän kaiken muun." (PL)

Teoksessaan "Oppi-isä Lutherin kolme ajankohtaista selitystä" Luther myös tietämättään silottaa tietä nykypäivän leipäpapeille:

"Jos siis jumalaton voi omata ja opettaa oikeata Jumalan sanaa, niin voi hän vielä paremmin kastaa ja jakaa sakramentin, koska on vaikeampi opettaa Jumalan sanaa, kuin kastaa."

Väistämättömän ongelman Room. 10: 17:ssä – jossa usko tulee kuulemisesta – Luther kiertää seuraavasti:

"Samoin kuin Johannes tuli uskovaksi ja pyhäksi, kun Kristus tuli ja puhui äitinsä suulla, niin myös lapsi tulee uskovaksi, kun Kristus kasteessa puhuu hänelle kastajan suulla." ("Udestikastamisesta", M. Lutherin kirje kahdelle papille. Kaste ja usko.)

Kokonaan toinen asia on seuraavan Lutherin väittämän toteutuminen sylivauvan tapauksessa:

"Kaste vaikuttaa syntien anteeksisaamisen, vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset." (Vähä katekismus).

Miten tämä yksinkertaisesti voisi olla mahdollista sylivauvan kohdalla? Luterilainen, kahden elementin autuudenoppi, lisäksi julistaa: "Jumalan lapsen syntymään tarvitaan välttämättä kaksi elementtiä: kaste ja opetus". Lapsen konfirmaatiossa vasta myöhemmin tutkitaan, uskooko lapsi todellisuudessa vai ei. Jollei, tälle annetaan ns. tuhlaajapojan/tytön paperit. Siitä eteenpäin tuhlaajan taival ja vaihtoehdot iankaikkisuusmielessä jäävät hämärän peittoon. Mutta täten uskovalle ja uskomattomalle löytyi kuitenkin yksi yhteinen tekijä – kaste – vaikka Pyhä Raamattu julistaakin aivan muuta:

(2 Kor. 6:14-18) " Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa? Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppeli, niinkuin Jumala on sanonut: "Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani". Sentähden: "Lähtekää pois

heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttäreni, sanoo Herra, Kaikkivaltias".

Väinö Hotti kommentoi:

"Se, että Luther joutui turvautumaan usean uudestisyntymisen oppiin kertoo siitä, että hän oli tässä kysymyksessä "hakusalla". Oman kodin perintönä hänellä oli magia (taikausko) sekä Rooman kirkon perinne, mm. armon vuodattaminen kasteessa automaattisesti. Uudestisyntymisen (kasteessa) piti tapahtua jo pelkästään sen takia, että kaikkien seurakuntien malli ja esikuva, alkuseurakunta, muodostui **uskovista** ihmisistä. Luterilainenkin kirkko tahtoi olla "uskovien yhteisö". Lapsen piti uudestisyntyä kasteessa, mutta se ei saanut tapahtua Rooman mallin mukaan **ex opere operato** (suoritetun teon perusteella). Mistä apu? Lapsi laitettiin uskomaan ja tällöin vältettiin Rooman oppi automaatiosta. Tosin tämä poikii lukuisia muita ongelmia, joista sitten yritettiin selviytyä selittämällä.

Lutherillakin oli myös uskovien kaste. Lutherin ja Jeesuksen näkemyksissä lapsen uskosta on löydettävissä tietty periaatteellinen ero: Jeesus pitää tätä uskoa lapselle "myötäsyttyisenä", kun taas Luther katsoo, että lapsi on ennen kastetta sitä ilman ja saa sen kastettaessa kummien esirukouksen, papin välittäjätehtävän ja vuodatetun armon seurauksena." (VR11)

Lutherilla oli myös seurakuntanäky: "Oikeassa evankelisessa seurakuntajärjestyksessä... voitaisiin myös harjoittaa kastetta ja sakramenttia puoleensa vetävällä ja yksinkertaisemmalla tavalla, ja kaiken määrääjänä olisi sana ja rakkaus. Mutta minä en voi enkä tahdo vielä järjestää sellaista seurakuntaa. Sillä minulla ei ole vielä kansaa eikä henkilöitä sitä varten." (Lutherin kirjasta "Saksalainen messu ja jumalanpalvelusjärjestys", v. 1526).

Augsburgin tunnustuksenkin mukaan (7) seurakunta on "kaikkien uskovien yhteisö". Mutta toteuttavatko kirkon toiminta ja käytännöt Raamatun selkeitä ohjeita?

4

Mitä Pyhä Raamattu sanoo kasteesta?

Luther julisti: "Kirottu olkoon kaikki rakkaus ja sopu, jonka säilyttämiseksi Jumalan sana täytyy vaarantaa." (VR11)

Tuota opastusta noudattaen meidän tulee luottavaisin mielin kääntyä ainoan luotettavan lähteen puoleen tässäkin vaikeassa kysymyksessä – toista totuudellista vaihtoehtoa ei ole annettu.

PARANNUS

"Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnasi Juudean erämaassa ja sanoi: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle"." (Matt. 3:1-2). Huutavan Äänen, edelläjuoksijan, Johanneksen, sanoma oli selkeä: aikojen loppukausi oli alkanut, Jumalan valtakunta ihmisen ulottuvilla, mutta vain parannuksenteon kautta.

(Matt. 3:6) *"ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä."* Vaadittiin selkeä, julkinen ratkaisu ja katuminen, ennen kuin Johanneksenkaan kasteen ottaminen sallittiin. (Mark. 1:4-5) *"niin Johannes Kastaja saarnasi erämaassa parannuksen kastetta syntien anteeksisaamiseksi. Ja koko Juudean maa ja kaikki jerusalemlaiset vaelsivat hänen tykönsä, ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä."* Parannuksen kastetta saarnattiin. Kaikki vaelsivat sinne, mutta vasta syntien tunnustus mahdollisti kasteelle pääsyn.

(Matt. 4:17) *"Siitä lähtien Jeesus rupesi saarnaamaan ja sanomaan: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle".* Kun Huutavan Ääni vaiennettiin vankeudessa, Kaikkivaltias Jumala itse jatkoi saarnaamista juuri samoin sanoin, vahvistaen Johanneksen auktoriteetin, muuttamatta sanoman sisältöä taikka vaatimuksia vähääkään. (Mark. 1:14-15) *"Mutta sittenkin Johannes oli pantu vankeuteen, meni Jeesus Galileaan ja saarnasi Jumalan evankeliumia ja sanoi: "Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi".* Tehkää parannus ja uskokaa.

(Luuk. 5:32) *"En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen."* Herra oli siis tullut kutsumaan syntisiä parannukseen. Hän ei kutsunut syntiä tiedostamattomia sylivauvoja.

(Luuk. 7:29-30) *"Ja kaikki kansa, joka häntä kuuli, publikaanitkin, tunnustivat Jumalan vanhurskaaksi ja antoivat kastaa itsensä Johanneksen kasteella. Mutta fariseukset ja lainoppineet*

tekivät turhaksi Jumalan aivoituksen heitä kohtaan eivätkä ottaneet Johannekselta kastetta.” Kääntynyt kansa antoi kastaa itsensä. Mutta Jumalan suunnitelma jäi toteutumatta niiden osalta, jotka eivät kastetta ottaneet.

Jotta saattoi päästä Johanneksen kasteelle, oli myöskin toteutettava selkeät edellytykset; se ei ollut pakkotoimi, vaan vapaaehtoinen, omakohtainen ratkaisu. Sama koski Kristuksen asettamaa kastetta, Ap.t. 2:38: ”Niin Pietari sanoi heille: ”Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.”

KÄÄNTYMYS

(Matt. 18:2-5) ” Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sentähden, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa.” Tässä kuvataan vertauksena uskon lapsenomaisuutta. Lapsi tuli, kun Herra kutsui. Herralle otollisuuteen vaaditaan pyyteetön kääntymys, lapsen kuuliaisuus. Sellainen, omasta voimastaan riisuttu ihminen on taivaskelpoinen. On henkilökohtaisesti tahdottava nöyrtyä, (Ap.t. 3:19) ”Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois”.

Ap.t. 2:38-47 kuvaa tyhjentävästi: ”Niin Pietari sanoi heille: ”Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan... ja hän kehoitti heitä sanoen: ”Antakaa pelastaa itsenne tästä nurjasta sukupolvesta”. Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua. Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa... Ja kaikki, jotka uskoivat, olivat yhdessä ja pitivät kaikkea yhteisenä, ja he myivät maansa ja tavaransa ja jakelivat kaikille, sen mukaan kuin kukin tarvitsi. Ja he olivat alati, joka päivä, yksimielisesti pyhäkössä ja mursivat kodeissa leipää ja nauttivat ruokansa riemulla ja sydämen yksinkertaisuudella, kiittäen Jumalaa ja ollen kaiken kansan suosiossa. Ja Herra lisäsi heidän yhteyteensä joka päivä niitä, jotka saivat pelastuksen.” Todellisen kääntymyksen hedelmänä ilmenivät uskon teot. Tuona aikana myös seurakunnan ja maailman raja oli silmin nähtävä.

UDESTISYNTYMINEN

Herra Jeesus sanoi: ”Joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa” (Joh. 3:3). Uudestisyntymisessä kulkee siis raja uskovan ja pakanan, pelastuneen ja pelastumattoman välillä – ei kasteessa.

(1 Piet. 1:23) ” te, jotka olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta.” Vain Sanan kautta synnyttään uudesti; kaste ei siihen mitään lisää.

Ja jotta uudestisyntymisen merkitys entisestään korostuu, Mark. 16:16: ”mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen” ynnä Joh. 3:3: ”joka ei synny uudesti ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa”. Tässä on todella väkevä ja lopullisesti erottava ehtokokonaisuus: vain uudestisyntyneet uskovat pääsevät taivaaseen – kastaminen ei ole oikotie.

KUULEMINEN

Raamattu sanoo: ”Usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta” (Room. 10:17). Mikäli sylivauva - jolta puuttuu puheen ymmärtämisen kyky - saa uskon kasteessaan, käy edellinen raamatunkohta käsittämättömäksi.

(Ap.t. 13:48) ” Sen kuullessansa pakanat iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa ja uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetyt iankaikkiseen elämään.” Ne kuulijoista uskoivat, jotka olivat valitut, ennaltamäärätyt. Omakohtainen usko oli tässäkin se ratkaiseva tekijä, ei kasteelle kantajien ”vieras usko”.

(Ef. 1:13-14) ” Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviaksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi.” Sinetti, Pyhä Henki, annettiin uskossa kuulemisen kautta pelastuneille. ”Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.” (Room. 8:16). Jokaisella todellisella Jumalan lapsella on siis myös varmuus taivaallisesta perheenjäsenyydestään.

”jotka tappoivat Herran Jeesuksenkin ja profeetat ja ovat vainonneet meitä, eivätkä ole Jumalalle otollisia, vaan ovat kaikkien ihmisten vihollisia, kun estävät meitä puhumasta pakanoille heidän pelastumiseksensa. Näin he yhäti täyttävät syntiensä mittaa. Viha onkin jo saavuttanut heidät,

viimeiseen määräänsä asti.” (1 Tess. 2:15-16) Tässäkin pelastus liitetään oleellisesti kuulemiseen, ymmärtämiseen ja uskossa vastaanottamiseen, kuten myös kohdassa Ap.t. 19:2-5: ”Ja hän sanoi heille: ”Saitteko Pyhään Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?” Niin he sanoivat hänelle: ”Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan”. Ja hän sanoi: ”Millä kasteella te sitten olette kastetut?” He vastasivat: ”Johanneksen kasteella”. Niin Paavali sanoi: ”Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen”. Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen.”

USKO

(Matt. 8:10) ” Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: ”Totisesti minä sanon teille: en ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin suurta uskoa.” Tästä ilmenee, että Herra väsymättömästi etsi ja halasi uskoa. Itse Jumala ihmetteli pakanan uskoa ja seuraajilleen Hän antoi näin esimerkin ihmisestä, joka tyydyttää Kaikkivaltiaan tahdon.

(Matt. 13:58) ” Ja heidän epäuskonsa tähden hän ei tehnyt siellä monta voimallista tekoa.” Mutta myös epäuskolla on todella merkittävä voima, kun se pidättää jopa Jumalaa toimimasta. Luonnollisesti Jumala voi ja tekee mitä tahtoo; mutta voimatekoja yleensä seurasi sanoma, ja nyt ei löytynyt ollenkaan hedelmällistä maaperää sitä vastaanottamaan. Millainen voima siis onkaan uskolla ja kuinka tärkeä merkitys sillä on niin ihmiselle kuin Jumalalle.

(Matt. 15:28) ” Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niinkuin tahdot”. Ja hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve.” Suuri usko myös avaa lukitut ovet ja tuo tervehtymisen toisillekin ihmisille. Jos me anomme uskossa, Jumala tahtoo auttaa ja palkitsee meidän uskoamme, joka siunaa rukouksemme kohteita, uudestisyntyttävällä voimalla, Kol. 2:12: ”ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista.” Sama Jumala, joka herätti Kristuksen kuolleista, vaikuttaa meissä - uskon kautta - heräämisen vanhan elämämme kuolinhaudasta, elämään Kristukselle ja Hänen kunniakseen.

KRISTUKSESSA

Myös Gal. 3:27 joutuu lapsikasteen yhteydessä outoon valoon: ”Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukeneet” eli jopa nekin julkijumalattomat aikuiset ja epäjumalanpalvojat, jotka saivat lapsikasteen, olisivat Kristuksessa! Mutta edellisessä jakeessa Paavali sanoo: ”Te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa”. Eli vain uskomalla tullaan Jumalan lapsiksi ja Kristuksen päällensä pukeneiksi.

Herra odottaa myös kutsumuksemme mukaista vaellusta Hänessä, Room. 6:3-11: ”Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmistemme on hänen kanssaan ristiinraulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi; sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan, tietäen, että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää häntä vallitse. Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle. Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.”

(Room. 6:22) ”Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä.”

KASTE - VESI

”Eikä hän säästänyt muinaista maailmaa, vaikka varjelikin Nooan, vanhurskauden saarnaajan, ynnä seitsemän muuta, vaan antoi vedenpaisumuksen tulla jumalattomain maailman päälle.” (2 Piet. 2:5). Nooa – vanhurskauden saarnaaja - oli jo uskova, kun vesi pelasti hänet.

(Matt. 24:38-39) ” Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, eivätkä tienneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.” Nooan aikaan vedenpaisumus vei kaikki ne ihmiset, jotka eivät olleet uskossa vastaanottaneet saarnattua sanomaa.

Samoin tulee tapahtumaan Herran palatessa. Mikään ei ole muuttunut, ”Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena - joka ei ole lihan saastan poistamista, vaan hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta - Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta” (1 Piet. 3:21)

SEURAAMINEN

(Matt. 28:17-20) ” Ja kun he näkivät hänet, niin he kumartaen rukoilivat häntä, mutta muutamat epäilivät. Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.”” Yhä vieläkin muutamat epäilivät! Ei ihme, että Herra arvostaa todellista uskoa. Olennaista on myös Hänen käskyjensä pitäminen.

(Matt. 10:38) ”ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias.” Vauva ei kykene ottamaan ristiänsä eikä seuraamaan Herraa. Vain harvat aikuisetkaan tekevät niin. Jotka eivät seuraa, eivät ole soveliaita.

(Matt. 16:24) ”Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: ”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.” On itse haluttava vapaaehtoisesti seurata. Ja jos sen tien valitsee, ei voi itse päättää, miten seurataan. Kasteessaanhan Herra Jeesus vihkiytyi kulkemaan ristin tien. Se on myös Hänen opetuslapsiensä tie, tänäänkin.

(Matt. 7:13-14) ”Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät.” Herra Jeesus käskää valitsemaan vaikeamman tien, jonka vain harvat löytävät - vaikka se on ainoa elämän tie. Monet kuitenkin itse valitsevat helpomman tien – ei heitä kukaan sinne aja - päätyen lopulta kadotukseen. Ehkä juuri siksi Hän profetoi ” .. löytäneekö Hän uskoa maan päältä” (Luuk. 18: 8), ja että vain ”piskuinen lauma” olisi kuuliainen, kuten myös (Room. 11:5) ”Samoin on nyt tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan.” Suuret massat ovat aina seuranneet muita paimenia.

LÄHETYSKÄSKY

”Menkää siis ja tehkää kaikista kansoista minun opetuslapsiani. Kastakaa heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailmanajan loppuun saakka” (Matt. 28:19,20 Raamattu Kansalle). Herra Jeesus käski viedä Hyvää Sanomaa kaikkien kansojen keskuuteen. Hän on tuskin tarkoittanut tällä, että kaikki kansat – siis kaikki maailman ihmiset – tulisivat lopulta uskoviksi: (2 Tess. 3:2) ” sillä usko ei ole joka miehen”.

Seuraajia ei käsketty tekemään kastamalla, jonka käännöksen Raamattu Kansalle onkin alkukieleen perustuen korjannut oikeaksi. Heille tuli opettaa koko Kristuksen kuuliaisuuden oppi. Lupaus iankaikkisesta läsnäolosta toteutuu vain tosiuskoville – ei elämässään syntiä suosiville: (Room. 8:9) ”Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa.”

Käännös ”opetuslapsiani” on myös mielenkiintoinen. Kuningas Jaakon käännös käyttää sanaa ”disciple”, mikä on suora käännös kreikan sanasta ”matheiteis”. Sanalla ei sellaisenaan varsinaisesti ole mitään tekemistä lasten kanssa. Se tarkoittaa yksinkertaisesti ”opettelijaa, seuraajaa, sellaista joka pitää kiinni johtajansa opetuksista”. Teknisesti ajatellen voisi olla kyseessä Kristuksen tai Baalin seuraaja, mutta luonnollisesti Uusi testamentti yleisesti käyttää tuota sanaa viittaamaan kristittyihin, Kristuksen seuraajiin, joskin Johannes Kastajallakin oli seuraajansa (Matt. 11:2). Opetuslapsi on yksinkertaisesti vain eräs käännös; sitä ei tulisi yhdistää lapsiin. On vaikeaa sanoa, mitä kääntäjillä oli mielessään päättäessään valita tuon sanan, kommentoi Thomas Ruhkala. Mutta käännöksen synnyttämä kielikuva vaikuttaa alitajunnassa varsin voimakkaalla tavalla, luterilaista kastekäsitystä pönkittäen.

PERHEKUNTAKASTEET

Uudessa testamentissa ei ole yhtään jaetta, jossa selvästi kerrottaisiin rintalapsia kastetun alkukristillisissä seurakunnissa. Vastoin yleistä luterilaista käsitystä, ne ”perhekuntakasteet”, jotka mainitaan, eivät todistakaan rintalapsia kastetun:

1. Korneliuksen perhekunta:

Kaikki kuulivat sanan (Ap.t. 10:33): *"Sentähden minä lähetin heti sinulle sanan, ja sinä teit hyvin, kun tulit. Nyt olemme siis tässä kaikki Jumalan edessä, kuullaksemme kaiken, mitä Herra on käsenyt sinun puhua."*

Kaikki tulivat uskoon (11:17): *"Koska siis Jumala antoi yhtäläisen lahjan heille kuin meillekin, kun olimme uskoneet Herraan Jeesukseen Kristukseen, niin mikä olin minä voidakseni estää Jumalaa?"*

Kaikki saivat Pyhän Hengen (10:44): *"Kun Pietari vielä näitä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat."*

Kaikki, jotka olivat saaneet Pyhän Hengen, kastettiin (10:47,48): *"Ei kaikeksi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niinkuin mekin?" Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen. Silloin he pyysivät häntä viipymään siellä muutamia päiviä."*

2. Purppuranmyyjä Lyydian perhekunta:

Lyydia itse kuuli Sanan (Ap.t. 16:14): *"Ja eräs Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui."*

Hän tuli Herraan uskovaksi (16:15): *"Ja kun hänet ja hänen perhekuntansa oli kastettu, pyysi hän meitä sanoen: "Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majailkaa siellä". Ja hän vaati meitä."*

Lyydia oli talon päähenkilö ja siis joko leski tai naimaton. Lyydian perheväki oli todennäköisesti hänen palvelusväkeään. Puhutaan rohkaistuneista veljistä – ei mainintaakaan lapsista (16:40): *"Niin he lähtivät vankilasta ja menivät Lyydian tykö; ja nähtyään veljet ja rohkaistuaan heitä he lähtivät pois."*

3. Vanginvartijan perhe:

Kaikki kuulivat Herran Sanan (Ap.t. 16:32): *"Ja he puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka hänen kodissansa olivat."*

Koko perhe tuli uskoon (16:34): *"Ja hän vei heidät ylös asuntoonsa, laittoi heille aterian ja riemuiksi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi."*

Kaikki kastettiin (16:33): *"Ja hän otti heidät mukaansa samalla yön hetkellä ja pesi heidän haavansa, ja hänet ja kaikki hänen omaisensa kastettiin kohta."*

4. Krispuksen perhekunta:

Siitä, kastettiinko synagoogan esimiehen koko perhe, ei puhuta. Sitä vastoin sanotaan nimenomaan, että Krispus ja koko hänen perhekuntansa uskoivat Herraan (Ap.t. 18:8): *"Mutta synagoogan esimies Krispus ja koko hänen perhekuntansa uskoivat Herraan; ja myöskin monet korinttolaiset, jotka olivat kuulemassa, uskoivat, ja heidät kastettiin."*

5. Stefanaan perhekunta:

Tämän perheen kastoi Paavali itse (1 Kor. 1:14-17): *"Minä kiitän Jumalaa, etten ole kastanut teistä ketään muita kuin Krispuksen ja Gaiuksen, niin ettei kukaan saata sanoa, että te olette minun nimeeni kastetut. Kastoinhan tosin Stefanaankin perhekunnan; sitten en tiedä, olenko ketään muuta kastanut. Sillä Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan - ei puheen viisaudella, ettei Kristuksen risti menisi mitättömäksi."*

Hän myös kirjoittaa sen perheen jäsenistä, että oli oltava kuuliaisia heidän kaltaisilleen. Kun nämä kerran kykenivät antautumaan itsensä kieltävään palvelukseen, olivat he myös kypsät kastettaviksi. Tässä ei siten voi olla kysymys myöskään ymmärtämättömästä iästä, pikkulapsista (1 Kor. 16:15,16): *"Mutta minä kehoitan teitä, veljet: te tunnette Stefanaan perhekunnan ja tiedätte, että se on Akaian ensi hedelmä ja että he ovat antautuneet pyhien palvelukseen. Olkaa tekin kuuliaisia heidän kaltaisilleen ja jokaiselle, joka heidän kanssaan työtä tekee ja vaivaa näkee."*

Yllä olevat kohdatkin näyttävät osoittavan Sanaa julistettaessa ollun tarkkoja siitä, että jokainen henkilö saattoi tulla henkilökohtaiseen, pelastavaan uskoon. Ei riittänyt, että perheen päähenkilö tuli uskoon; hän ei voinut pelkästään siten vaikuttaa koko muun perheen iankaikkiseen tulevaisuuteen: *"Tai mistä tiedät, mies, voitko pelastaa vaimosi" (1 Kor. 7:15,16).*

Ap.t 8

Tämä raamatunkohta on eräs selkeimmistä kokonaisuuksista osoittamaan, mitä kasteessa ei tapahdu. Luku alkaa kuvauksella, miten vaino toimi alkusysäyksenä evankelioinnin leviämiseksi. Olosuhteista huolimatta löytyi niitä, ”jotka pelkäsivät Jumalaa enemmän kuin ihmisiä”. Jae 3: ”Mutta Saulus raateli seurakuntaa, kulki talosta taloon ja raastoi ulos miehiä ja naisia ja panetti heidät vankeuteen. Saulus vainosi aikuisia – siis ymmärtävä usko Kristukseen oli se ”punainen vaate” (ks. myös Ap.t. 9:1-2: ”Mutta Saulus puuskui yhä uhkaa ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan ja meni ylimmäisen papin luo ja pyysi häneltä kirjeitä Damaskon synagoogille, että keitä hän vain löytäisi sen tien vaeltajia, miehiä tai naisia, ne hän saisi tuoda sidottuina Jerusalemiin.”). Vainoista huolimatta uskolliset julistivat evankeliumia laajalti.

Samariassa oli sairauksien ja riivaajien vallassa oleva kaupunki, jossa noita Simonin oppeja kuuntelivat pienet ja suuret, ja luulivat tämän olevan Jumalasta – ihmeiden ja valheidensa takia. Jae 12: ”Mutta kun he nyt uskoivat Filippusta, joka julisti evankeliumia Jumalan valtakunnasta ja Jeesuksen Kristuksen nimestä, niin he ottivat kasteen, sekä miehet että naiset.” Kohta ihmiset uskoivatkin evankeliumin julistajaa, Filippusta ja ottivat kasteen - miehet ja naiset - eivät pienet! Simonkin uskoi ja kastettiin. Samarialaiset eivät olleet tuolloin vielä saaneet Pyhää Henkeä, mutta apostolien käten päälle panemisen kautta Pyhä Henki tuli.

Jakeet (18-19): ”Mutta kun Simon näki, että Henki annettiin sille, jonka päälle apostolit panivat käteensä, toi hän heille rahaa ja sanoi: ”Antakaa minullekin se valta, että kenen päälle minä käteni panen, se saa Pyhän Hengen”. Simon tunnisti Pyhän Hengen välittäjät, ja alkoi välittömästi kaupantekoon. Hän halusi vallan antaa, muttei Pyhää Henkeä itselleen. Missään ei sanota hänen itse saaneen Pyhää Henkeä.

”Mutta Pietari sanoi hänelle: ”Menkööt rahasi sinun kanssasi kadotukseen, koska luulet Jumalan lahjan olevan rahalla saatavissa. Menköön Simon kadotukseen...koska luuli voivansa ostaa Pyhän Hengen. Pelastuneen ja pelastumattoman raja kulki uudestisyntymisessä (ks. Joh. 3:3), mitä Simonille ei ollut tapahtunut. Jae 21: ”Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tähän sanaan, sillä sinun sydämesi ei ole oikea Jumalan edessä.” Vaikka Simon uskoi ja oli kastettu, hän ei ollut pelastettu, koska hänen sydämensä oli väärä.

”Tee siis parannus ja käänny tästä pahuudestasi ja rukoile Herraa - jos ehkä vielä sinun sydämesi ajatus sinulle anteeksi annetaan.” Kolme käskyä määrättiin: parannuksen teko, pahuudesta pois kääntyminen ja omakohtainen Herran rukoilu, ”Sillä minä näen sinun olevan täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä.” On siis mahdollista uskoa, olla kastettu ja silti pelastumaton, kiinni synnissä (riivaajien/noitien usko).

”Niin Simon vastasi ja sanoi: ”Rukoilkaa te minun edestäni Herraa, ettei minulle tapahtuisi mitään siitä, mitä te olette sanoneet.” Simon ei vielääkään katunut, koskapa edelleen etsi välimiestä rukoilemaan puolestaan. Hän oli lähinnä huolissaan itsekkäistä syistä: rakasti kuitenkin itseään ja hyvinvointiaan enemmän kuin Herraa.

Myöhemmin samassa luvussa uskollisten todistus jatkuu juutalaisille ja pakanoilta. Filippus sai ”tapahtumien keskeltä” taivaallisen komennuksen erämaahan, jossa Etiopian kuningattaren Kandaken hoviherra oli palaamassa Jerusalemin rukoilumatkaltaan. Tämä oli uskonnollinen, todellinen etsijä, jolle ei ollut riittänyt ehkä rituaalinomainen käynti Jerusalemissa, vaan tämä etsi totuutta matkatessaankin - ja etsi sitä oikeasta suunnasta. Hoviherralla ei vielä ollut riittävää hengellistä näkökykyä; hänellä ei ollut vielä Pyhää Henkeä, eikä siten Sanan ymmärrystä.

”Ja hoviherra kysyi Filippukselta sanoen: ”Minä pyydän sinua: sano, kenestä profeetta puhuu näin, itsestäänkö vai jostakin toisesta. Niin Filippus avasi suunsa ja lähtien tästä kirjoituksesta julisti hänelle evankeliumia Jeesuksesta.” Ja kulkiessaan tietä he tulivat veden ääreen; ja hoviherra sanoi: ”Katso, tässä on vettä. Mikä estää kastamasta minua?” Hoviherra pyysi opetusta, sai kuulla evankeliumin Jeesuksesta ja teki omakohtaisen tahdonratkaisun. Tässä kohdassa esitetään myös selkeä vastakkainasettelu: mikä estäisi kastamasta?

Jae 37: ”And Philip said, If thou believest with all thine heart, thou mayest. And he answered and said, I believe that Jesus Christ is the Son of God. (King James Authorized Version, 1769) // Silloin Filippus sanoi hänelle: ”Jos sinä uskot koko sydämeestäsi, se tapahtukoon.” Hoviherra vastasi: ”Minä uskon, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika.”” (Raamattu Kansalle Uusi Testamentti, 1999) Esteenä olisi ollut omakohtaisen uskon puuttuminen - eli on siis itse uskottava sydämeestään.

”Ja hän käski pysäyttää vaunut, ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet.” Omasta tahdostaan hoviherra astui veteen Kristuksen kanssa haudattavaksi. Toinen hänet hautasi ja nosti haudasta, mutta hoviherra nousi itse pois kuoleman piiristä (vedestä = maailmasta ym., jossa pelastuneen ei enää tule synnissä vaeltaman) vaeltamaan tiellä iloiten.

”Ja kun he olivat astuneet ylös vedestä, tempasi Herran Henki Filippuksen pois, eikä hoviherra häntä enää nähnyt. Ja hän jatkoi matkaansa iloiten.” Tehtävä oli suoritettu; hoviherra ei jäänyt kaipaamaan välittäjää, vaan iloitsi itse Antajasta. *”Mutta Filippus tavattiin Asdodissa; ja hän vaelsi ympäri ja julisti evankeliumia kaikissa kaupungeissa, kunnes tuli Kesareaan.”* Todellinen Herran palvelija jatkoi näin pyyteettömästi eteenpäin ja iloitsi sadosta Herransa kanssa vasta sitten, kun ”päivän työ” on tehty.

Jae 37 puuttuu “vanhimmista” käsikirjoituksista. Mitä ne ovat? Missä niistä vanhimmista jae on? Vuosien 33/38 kirkkoraamattu on ensimmäinen suomalainen käännös, josta jae on poistettu. Jollei jaetta olisi alunperinkään hyväksytty “olemassa olevaksi”, miksei sitten käytetty sen tekstilähteen numerointia, josta jae 37 puuttuu?!

Sama Filippus, joka kastoi noita Simonin, varmasti otti ensin selvää Simonin uskosta (koska olihan tämä tunnettu noita). Filippuksella ei nähtävästi silloin ollut kaikkea apostolin voimaa, koska hän ei tunnistanut Simonin vääryyden siteitä. Ap.t 8:37 on näin “asiayhteyteen” enemmän kuin sovelias, koska kastettavilta edellytettiin uskoa (pienien kastamista ei selkeästi mainita missään kohden Raamattua).

Eli: on itse uskottava, ennen kuin voi ottaa todellisen kristillisen kasteen. Voi silti olla kastettu ja uskoa (pään usko, etujen tavoittelun usko, riivaajien usko) ja olla kuitenkin kadotukseen matkalla! Jos jo luterilaisen liikkeen alkutaipaleella todella uskottiin pienten lasten mystiseen uskoon (jonka Jumala ihmeellisesti vaikuttaisi), miksi sitten laadittiin kummijärjestelmä, jossa kummit uskovat lapsen puolesta?!

5

Baptistinen kastekäsitys

Baptistiset uskovat katsovat kasteoppinsa ja kastekäytäntönsä uudelleen herättävän henkiin uusitamentillisen opin ja apostolisen käytännön, joka paavinkirkon aikana oli vääristelty. Tämä elvyttäminen liittyy sopusointuisesti ja läheisesti uskonpuhdistuksen ajan suuriin totuuksiin, nimittäin että Raamattu on ainoa ojennusnuora opissa ja elämässä ja että vanhurskautuminen tapahtuu yksin uskon kautta.

Yksi pääkohta baptistien kastekäsityksessä on, että he korostavat voimakkaasti henkilökohtaista uskoa Uuden testamentin ehdottomana, väistämättömänä kasteen ehtona, Mark. 16:16, Ap.t. 8:12,37, 10:43-48 ym. Tällä uskon ja kasteen erottamattomalla yhteydellä on ratkaiseva vaikutus baptismin näkemykseen kasteen sisällöstä ja merkityksestä. Sen tunnustaminen vastaa myös kysymykseen, kenellä on oikeus tulla kastetuksi ja mikä on kasteen ajankohta. (IRT)

William McDonald opettaa:

Ap.t. 8:38:ssa kerrottu hoviherran kastaminen on yksi niistä monista osoituksista, että alkuseurakunta opetti ja harjoitti uskovien kastamista (Ap.t. 2:38; 22:16). Se ei tarkoittanut samaa kuin Johanneksen kaste, joka oli osoituksena katumuksesta (Ap.t. 13:24; 19:4). Enemmänkin se oli julkinen todistus samastumisesta Kristukseen.

Kaste seurasi poikkeuksetta kääntymystä (Ap.t. 2:41; 8:12; 18:8) ja oli tarkoitettu sekä naisille että miehille (Ap.t. 8:12) ja pakanoille yhtä hyvin kuin juutalaisille (Ap.t. 10:48). Kerrotaan, että perhekuntia kastettiin (Ap.t. 10:47, 48; 16:15; 16:33), mutta ainakin kahdessa näistä tapauksesta annetaan ymmärtää, että kaikki perhekunnan jäsenet olivat *uskoneet*. Koskaan ei ole mainittu, että sylilapsia olisi kastettu.

Uskovat kastettiin hyvin pian kääntymisensä jälkeen (Ap.t. 8:36; 9:18; 16:33). Ilmeisesti sen perusta oli todistus uskosta Kristukseen. Mitään koeaikaa ei vaadittu osoittamaan todistuksen todenmukaisuutta. Tietysti vainon uhka luultavimmin esti kevytmieliset ratkaisut.

Noita Simonin tapaus osoittaa, että kasteella ei ollut pelastavaa arvoa (Ap.t. 8:13). Jopa uskonsa tunnustamisen ja kastamisensa jälkeen hän oli ”täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä” (Ap.t. 8:23). Hänen sydämensä ei ollut ”oikea Jumalan edessä” (Ap.t. 8:21).

Kuten on mainittu, kaste tapahtui upottamalla (Ap.t. 8:38, 39): ”ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra ... kun he olivat astuneet ylös vedestä ... ” Jopa monet nykypäivän pirkottamisen ja valelun kannattajista myöntävät, että upotuskaste oli ensimmäisen vuosisadan opetuslasten käytäntöä.

Kahdesti kaste näyttää kytkeytyvän syntien anteeksiantoon. Helluntaipäivänä Pietari sanoi: ”Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi ...” (Ap.t. 2:38). Ja myöhemmin Ananias sanoi Paavalille: ”Nouse, huuda

avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.” (Ap.t. 22:16). Molemmissa tapauksissa ohjeet annettiin juutalaisille; yhtäkään pakanaa ei ollut koskaan käsketty ottamaan kastetta syntien anteeksiantamiseksi. Uskovan kasteessa juutalainen julkisesti hylkäsi yhteytensä kansakuntaan, joka hylkäsi ja ristiinnaulitsi Messiaansa. Perusta hänen syntiensä anteeksiannolle oli usko Herraan Jeesukseen. Ostohinta hänen anteeksiannolleen oli Herran kallis veri. Vesikaste oli tapa, jolla anteeksianto toimitettiin, koska kaste poisti julkisesti hänet juutalaisesta perustasta ja asetti hänet kristilliselle perustalle.

Kastekaavaa ”Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen” (Matt. 28:19) ei löydy Apostolien teoista. Samarialaiset kastettiin Herran Jeesuksen nimeen (Ap.t. 8:16) kuten myös Johanneksen opetuslapset (Ap.t. 19:5). Kuitenkaan tämä ei välttämättä merkitse, ettei kolminaisuuden muotoa olisi käytetty. Sanonta ”Herran Jeesuksen nimeen” voi tarkoittaa ”Herran Jeesuksen valtuudella”.

Johanneksen opetuslapset kastettiin kaksi kertaa - ensiksi Johanneksen kasteella katumukseen, sitten uskovan kasteella kääntymyksen aikaan (Ap.t. 19:3, 5). Tämä käy ennakkotapaukseksi sellaisten ihmisten ”uudelleenkastamisesta”, jotka ristittiin tai kastettiin ennen pelastumistaan.

McDonald kommentoi jämäkästi myös jaetta 1 Piet. 3:21 :

”Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena - joka ei ole lihan saastan poistamista, vaan hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta - Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta”

Tarkastelemme aluksi, mitä kaste *saattaa* tarkoittaa ja sitten, mitä se *ei voi* tarkoittaa.

Itse asiassa *on olemassa kaste, joka pelastaa meidät* - se ei ole meidän kasteemme vedessä, vaan kaste, joka tapahtui Golgatalla lähes 2000 vuotta sitten. Kristuksen kuolema oli kaste. Hänet kastettiin tuomion vesissä. Tätä Hän tarkoitti sanoessaan: ”Mutta minä olen kasteella kastettava, ja kuinka minä olenkaan ahdistettu, kunnes se on täytetty!” (Luuk. 12:50). Psalmin kirjoittaja kuvaili tätä kastetta sanoin: ”Sinun koskiesi pauhussa syvyys syvyydelle huutaa, kaikki sinun kuohusi ja aaltosi käyvät minun ylitseni” (Ps. 42:8). Kuolemassaan Kristus kastettiin Jumalan vihan kuohuissa ja aalloissa, ja tämä kaste on perusta meidän pelastuksellemme.

Mutta meidän on otettava vastaan Hänen kuolemansa omakohtaisesti. Aivan kuten Nooan oli perheineen mentävä arkkiin pelastuakseen, samoin meidän tulee antautua Herralle ainoana Pelastajanamme. Tekemällä tämän me samaistumme Kristukseen Hänen kuolemassaan, hautaamisessaan ja ylösnousemisessaan. Siten me olemme hyvin todellisessa mielessä tulleet ristiinnaulituiksi Hänen kanssaan (Gal. 2:20), haudatuiksi Hänen kanssaan (Room. 6:4) ja meidät on tuotu kuolleista elämään Hänen kanssaan (Room. 6:4).

Kaikki tämä on kuvattu uskovan kasteessa. Itse seremonia on ulkoinen osoitus siitä, mitä on jo hengellisesti tapahtunut; meidät on kastettu Kristuksen kuolemaan. Mennessämme veden alle me ilmoitamme, että meidät on haudattu Hänen kanssaan. Kun tulemme ylös vedestä, osoitamme noussemme ylös Hänen kanssaan ja haluavamme vaeltaa uudessa elämässä.

Vertauskuvana, joka nyt pelastaa meidät - kaste viittaa Kristuksen ristillä tapahtuneeseen kuoleman kasteeseen ja meidän samaistumiseemme Häneen siinä. Tätä tapahtumaa vesikaste edustaa.

1 Piet. 3:21 *ei voi* tarkoittaa, että me pelastuisimme rituaalisen vedellä kastamisen kautta, koska:

1. Siinä tapauksessa vesi olisi pelastaja Herran Jeesuksen sijasta. Mutta Hän sanoi: ”Minä olen tie” (Joh. 14:6).
2. Se merkitsisi, että Kristus kuoli turhaan. Jos ihmiset voisivat pelastua veden kautta, minkä tähden Herran Jeesuksen täytyi kuolla?
3. Se ei yksinkertaisesti toimi. Monet kastetut ovat kasteen jälkeisellä elämällään todistaneet, etteivät he olleet todellisuudessa koskaan uudestisyntyneet.

Tämä jae ei voi myöskään tarkoittaa, että me pelastumme *uskon ynnä kasteen* kautta.

1. Se merkitsisi, ettei Pelastajan työ ristillä ollut riittävä. Tämän näkemyksen mukaan Hänen huutaessaan: ”Se on täytetty”, se ei ollutkaan sitä, koska kaste olisi lisättävä tuohon työhön, jotta ihminen voisi pelastua.

2. Jos kaste on välttämätöntä pelastumiselle, on outoa, ettei Herra henkilökohtaisesti kastanut ketään. Joh. 4:1-2 ilmoittaa, ettei Jeesus suorittanut seuraajiensa varsinaista kastamista; sen tekivät Hänen opetuslapsensa.

3. Apostoli Paavali kiitti Jumalaa, että hän kastoi vain muutamia korinttolaisista (1 Kor. 1:14-16). Tämä olisi outoa kiittämistä evankelistalta, jos kaste olisi välttämätöntä pelastuksen kannalta! Se tosiasia, että Paavali kastoi joitakin, osoittaa, että hän opetti uskovan kastetta. Mutta se tosiasia, että hän kastoi vain muutamia, taas osoittaa, että hän ei pitänyt sitä vaatimuksena pelastumiselle.

4. Vaikka katuva ristin ryöväri ei ollut kastettu, hän sai varmuuden pääsystänsä paratiisiin Kristuksen kanssa (Luuk. 23:43).

5. Kesareassa pelastuneet pakanat vastaanottivat Pyhän Hengen, kun he uskoivat (Ap.t. 10:44), osoituksena Kristukselle kuulumisestaan (Room. 8:9). Vastaanotettuaan Pyhän Hengen - so. pelastuttuaan - heidät kastettiin (Ap.t. 10: 47, 48). Sen tähden kaste ei ollut välttämätön heidän pelastumisekseen. Ensin heidät pelastettiin, sitten kastettiin vedessä.

6. Uudessa testamentissa kaste on aina liitetty kuolemaan, eikä hengelliseen syntymään. Uudessa testamentissa on noin 150 kohtaa, jotka opettavat, että pelastus on yksin uskosta. Niitä ei voi kumota kahden tai kolmen jakeen perusteella, jotka näyttävät opettavan, että kaste olisi välttämätöntä pelastumiselle. Tässä muutamia uskon voiman todistuksia:

(Luuk. 17:19) "Ja hän sanoi hänelle: "Nouse ja mene; sinun uskosi on sinut pelastanut"

(Luuk. 23:42-43) "Ja hän sanoi: "Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi". Niin Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.""

(Joh. 1:12) "Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä,"

(Joh. 3:15) "että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä."

(Joh. 5:24) "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään."

(Joh. 6:29) "Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt." Uskosta, joka on Jumalan teko, ei ihmisten.

(Joh. 6:47) "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä."

(Joh. 10:26) "Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaitani." Jollei usko, ei voi olla Jumalalle otollinen, eikä seurata. Uskolliset seuraavat lampaan tavoin.

(Ap.t. 13:39) "ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla."

(Ap.t. 26:18) "avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa."

(Room. 1:16-18) "Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: "Vanhurskas on elävä uskosta". Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa"

(Room. 3:22-24) "se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa"

(Room. 3:26-28) "jumalallisessa kärsivällisyydessään, osoittaaksensa vanhurskauttaan nykyajassa, sitä, että hän itse on vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen. Missä siis on kerskaaminen? Se on suljettu pois. Minkä lain kautta? Tekojenkin lain? Ei, vaan uskon lain kautta. Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja."

(Room. 4:5) "mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi"

(Room. 5:1-2) "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo."

(Room. 10:9-17) " Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut; sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. Sanoohan Raamattu: "Ei yksikään, joka häneen uskoo, joudu häpeään". Tässä ei ole erotusta juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä; sillä yksi ja sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat.

Sillä "jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu". Mutta kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Niinkuin kirjoitettu on: "Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka hyvää sanomaa julistavat!" Mutta eivät kaikki ole olleet kuuliaisimpia evankeliumille. Sillä Esaias sanoo: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme?" Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta."

(Ap.t. 16:31) "Niin he sanoivat: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut".

A.W. Tozer kirjoittaa:

Jumalan ja sielun välinen kanssakäyminen on tietoista, se ei tapahdu alitajunnassa, sielun tietämättä, niin kuin jotkut ajattelevat sen tapahtuvan lapsikasteessa. (AT)

Myös eräs kaikkien aikojen kuuluisimmista saarnaajista, Charles Haddon Spurgeon, ottaa selvän kannan kasteasiaan kirjoituksessaan: "Mitä Pyhä Raamattu puhuu kasteesta?":

Liian monet ovat arkoja tutkimaan opetusta kasteesta, koska he pelkäävät joutuvansa luopumaan aiemmista käsityksistensä ja Kristukseen uskovina antamaan kasta itsensä. Mutta sellainen mieli ilmaisee kaikkea muuta kuin rehellisyyttä Jumalaa ja kunkin omaatuntoa kohtaan. Uskotko sinä lasten vedellä valamisen kasteeksi? Kuvitteletko kenties tämän uskomasi olevan Raamatun mukaisen? Me emme sitä usko. Saakoon Raamattu ratkaista tämän kysymyksen.

Ymmärrämme, että ainoastaan uskovaisia tulee kasta, ja kasta heitä Sanan mukaisesti upottamalla veteen: "Olemme siis Hänen kanssaan haudatut kasteen kautta." Älkäämme väitelkö tästä asiasta tukeutuen ihmisviisauteen vaan antakaamme Jumalan Sanan osoittaa totuus.

Tämä kysymys ei ole ollenkaan niin samantekevä tai vähäpätöinen etteikö jokaisen uskovan tulisi saada siitä täydellinen selvyytys. Etsi sen vuoksi Pyhän Hengen johdatusta, avaa Raamatunsi ja tutki sitä rukoillen Herralta valoa. Seuraavassa ovat ne raamatunkohdat, jotka kertovat uskovien kasteesta. Ei löydy yhtäkään raamatunkohtaa, joka selvästi puhuisi lasten kasteesta; perhekuntakasteetkaan eivät niistä todista. Emme tahdo sinun perustavan uskoasi ja tekojasi epävarmoille päätelmille, vaan varmoille, selville määräyksille.

Raamatun todistukset uskovien kasteesta (Spurgeon):

1. Kaste upottamisen kautta: Room. 6:3-5, Kol. 2:12, 1 Kor. 10:1-2, 1 Piet. 3:20-21, Ap.t. 8:38, Joh. 3:23.
2. Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kaste: Matt. 3:13-17, Mark. 1:9-11, Luuk. 3:21.
3. Käsky Jeesuksen opetuslapsille: Matt. 28:18-20, Mark. 16:15-16.
4. Kaste helluntaipäivänä: Ap.t. 2:37-38, 41-42.
5. Filippus kastoi Samariassa: Ap.t. 12-13.
6. Kamaripalvelijan kaste: Ap.t. 8:35-39. Paavalin kaste: Ap.t. 9:18, 22:16. Korneliuksen ja hänen ystäviensä kaste: Ap.t. 10:47-48. Paavali kastoi Korintossa: Ap.t. 18:8, 1 Kor. 1:16. Opetuslasten kaste Efesossa: Ap.t. 19:1-7.
7. Paavalin opetus kasteesta: Room. 6:3-5, Kol. 2:12, Ef. 4:5, 1 Kor. 12:13, Gal. 3:27, 1 Kor. 15:29.
8. Kristus puhui kärsimisestään kuvaten sitä kasteeksi: Luuk. 12:50. Kansa kunnioitti Jumalaa, mutta fariseukset hylkäsivät Jumalan neuvon: Luuk. 7:29-30.

Douglas Mowat opettaa:

Room. 6:1-4 : ”Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.”

Mikä on kasteen merkitys ja tarkoitus? Kaste sinällään ei ole pelastuksen ehto, koska pelastus tulee uskomisesta Jeesukseen. Kaste ei myöskään ole osa pelastusta. Mutta Kaikkivaltias Jumala odottaa, että jokainen uskova kastetaan. Ihminen voi siis olla pelastunut vaikkei häntä olisi kastettukaan (vrt. ristin ryöväri). Kaste ei voi myöskään lisätä pelastukseen mitään.

Raamatun mukaan kaste sisältää kolme asiaa:

1. Ihminen tunnustaa julkisesti uskovansa Jeesukseen Kristukseen. Pelastushan on yksityinen, henkilökohtainen asia Jumalan ja ihmisen välillä. Kasteessa ihminen osoittaa julkisesti sen päätöksen, joka on jo tapahtunut yksityisesti. Alkuseurakunnan aikoina jokainen uskova kastettiin heti pelastumisen jälkeen.
2. Kasteessa kastettava ilmoittaa julkisesti, että Jeesus on hänen Herransa. Meidät kastetaan Kristukseen /Kristukselle. Erämaavaellusta ennen juutalainen kansa kastettiin Moosekselle. Tätä ennen farao oli ollut heidän herransa; nyt heidät kastettiin Moosekselle. Kasteessa uskova ilmoittaa, että nyt hänellä on uusi Herra. Kun israelilaiset pääsivät meren läpi, he erottivat itsensä Egyptistä. He käänsivät sille ja sen houkutuksille selkänsä. Samalla tavoin Kristukselle kastetut erottautuvat siitä maailmasta, joka ristiinnaulitsi Herran. Jumalalle on suuri ja tärkeä asia, että tässä pahassa maailmanajassa on vielä ihmisiä, jotka tahtovat erottautua siitä pois Jumalalle. Kaste kuvaa virallista erottautumista.
3. Kasteen kautta uskova samastuu Kristuksen kuolemaan. Ristillä Herra Jeesus kuoli meidän puolestamme. Paavali opettaa, että silloin ristillä myös me kuolimme. Kaste on kuva kuolemasta, hautaamisesta ja ylösnousemuksesta. Painuessaan veden alle, uskova ilmoittaa olevansa kuollut Kristuksen kanssa. Ylösnouseminen vedestä kuvaa hänen ylösnousemistaan Kristuksen kanssa. Vanha minä ja vanha elämä on poissa. Kastetulla on silloin uusi elämä. Se tulee uskon kautta, ei kasteessa. Tämä on uusi asema uskovalle, Kristuksen ylösnousemuselämä itsessämme. Kaste on ilmoitus Jumalalle. Se on myös ilmoitus enkeleille, jotka ovat hyvin kiinnostuneita ihmisten asioista; Jumalan omathan tulevat tuomitsemaan myös enkeleitä. Se on myös ilmoitus Herralle Jeesukselle ja toisille ihmisille. Siksi kastaminen aina tapahtuu upottamalla ja kuuluu vain niille, jotka ovat jo uskossa. Kastehetkellä vallitsee taivaassa suuri ilo. Näkevähän Herra Jeesus ja koko taivas tämän tärkeän tapahtuman.

Herramme opetuslasten tie kulki Jeesuksen viitoittamana. Kaikki Johannesta lukuun ottamatta kärsivät marttyyrikuoleman. Herran sanojen mukaisesti heidät kastettiin samalla kasteella. Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Niin on myös Hänen Sanansa; taivaallinen oppi, joka kerran ja kerta kaikkiaan asetettiin. Sitä ei ole miltään osin myöhemmin muutettu. Yhä edelleen Hänen seuraamisensa - jokapäiväisen ristin kantaminen - saattaa vaatia ihmisen hengenkin, todistukseksi tälle pahalle maailmanajalle. On täysin selvää, ettei päätöstä seurata kokosydämisesti Herraa, loppuun saakka, voi tehdä kenenkään toisen ihmisen puolesta. Ei edes oman rakkaan lapsensa.

6

Vaino

”Totuus on iankaikkinen” (tohtori Balthasar Hubmaier; poltettiin ”uudestikastajana” Wienissä 10.3.1528).

Vuonna 1522 Lutherkin taisteli omantunnon vapauden ja raamatullisen uskon puolesta opettaen: ”Jokaisella kristityllä on oikeus ja velvollisuus saarnata” sekä ”kristillisellä seurakunnalla on oikeus ja valta arvostella kaikkea oppia”.

Pian asiat kuitenkin muuttuivat. Kun Luther huomasi, ettei kansa ottanutkaan kokonaisuudessaan kääntyäkseen oikeaan uskoon hänen käsityksensä mukaan, hän turvautui valtiovallan apuun ja jätti vuonna 1527 kirkon korkeimman johdon maalliselle ruhtinaalle, vedoten tässä Konstantinuksen

esimerkkiin (keisari Konstantinus kutsui itseään kristityksi, vaikka palvoi epäjumalia ja mm. murhautti oman poikansa).

Speierin valtiopäivillä vuonna 1529 (joilla uskonpuhdistusta kannattavat evankeliset kristityt saivat nimen ”protestantit”), säädettiin merkillinen, vähemmälle huomiolle jäänyt laki: ”Käskemme, julistamme ja määräämme keisarillisen valtiutemme, tietomme ja tahtomme mukaisesti: **että jokainen kasteenkertoja ja jokainen uudestikastettu, täysi-ikäinen mies tai nainen on tuomittava ja vietävä luonnollisesta elämästä kuolemaan tulella tai miekalla tai muulla sellaisella henkilön olosuhteiden mukaan ilman edelläkäypää papillisten tuomarien inkvisitiota.**”

Myös Luther julisti vuonna 1532, ettei mikään esivalta saa suosia maassa sakramenttilaisia ja kasteenkertoja. Jokaisen alamaisen velvollisuus on ilmoittaa nurkkasaarnaajat esivallalle rangaistaviksi. He ovat kovakorvaisia heittiöitä, joiden perkeleellinen lahkoo saa kiittää helvetin henkiä olemassaolostaan.

Vielä karmeampaan julistukseen äityi Lutherin hengenheimolainen Philip Melanchton, jonka kehotuksesta vuonna 1535 neljä kasteenkertojaa mestattiin, ja seuraavana vuonna jatkettiin hirtutöitä. Nähdessään heidän sankarillisen kuolemansa Melanchton lausui: ”Sellaista rohkeutta ei voi pitää muuna kuin kauheana perkeleellisenä paatumuksena.”

Vuodelta 1536 on vielä olemassa eräs Lutherin ja Melanchtonin allekirjoittama lausunto kasteenkertoja vastaan, jossa mm. sanotaan: ”Mutta missä joku ainoastaan suosii (väärä) opinkappaleita hengellisissä asioissa, kuten lapsenkasteesta, perisyntistä ja turhasta hajaantumisesta, niin, koska nämä opinkappaleet ovat hyvin tärkeitä, *päätämme me, että näissäkin tapauksissa vastahakoiset on tapettava.*”

Vastalauseen tällaiselle toiminnalle esitti evankelinen pappi Johan Odenbach Moschelista, joka kirjoitti vuonna 1528 Alzcyn tuomareille käsiteltäessä juttua kasteenkertoja vastaan:

”Sillä ei oikealla kasteella enemmän kuin kasteenkertomisellakaan ole sellaista voimaa, että se voi pelastaa tai kadottaa ihmisen. Meidän täytyy antaa kasteen olla merkinä, jonka kautta tunnustamme olevamme kristityt, kuolleet maailmalle, perkeleen viholliset, kurjia, ristiinnaulittuja ihmisiä, jotka emme etsi ajallisia, vaan iankaikkisia aarteita, jotka herkeämättä taistelemme lihaa, syntiä ja perkelettä vastaan ja vietämme kristillistä elämää... Teidän täytyy kuunnella heitä, kun nämä raukat sanovat: ”Me vaadimme parempia todisteita jumalallisista kirjoituksista ja tahdomme totella teitä, jos te voitte evankeliumista osoittaa meille jotain parempaa.”

Tuo kirje vaikutti sen, että tuomarit kieltäytyivät tuomitsemasta uskon asioissa, mutta korkeampi oikeus tuomitsi miehet mestattaviksi ja naiset hukutettaviksi. Myös sveitsiläinen Zurichin raati, johon kuului mm. Zwingli, antoi vuonna 1526 määräyksen, että jokainen, joka toimittaa uskovaisten kasteen, tulee mestattavaksi, ja sen mukaan meneteltiin. Kirkosta oli sielläkin tullut valtionkirkko, ja se tarvitsi ehdottomasti lapsikastetta pysyäkseen pystyssä. (PL)

7

Mistä hengestä ?

Pyhä Raamattu ja varhaiset muistiin taltioidut tapahtumat osoittavat, kuinka sielunvihollinen alkuseurakunnan aikaan yritti tappamalla tuhota koko kristinuskon. Mutta vainot ja verityöt pikemminkin kiihdyttivät evankeliumin leviämistä, kun Totuuden suhteen olikin tehtävä selkeä ratkaisu. Kun hävittäminen ei tuonutkaan tulosta, vihollinen muutti taktiikkaansa: Totuutta alettiin vesittää ja väärentää (valheveljet, gnostilaiset jne.).

Tänä päivänä Suomi on erinomainen esimerkki tuon kaavan toistumisesta: kun tuhoaminen ei onnistu, ”vesitä ja väärennä”. Osoituksena viime aikojen väärennyksistä käy 1 Piet. 3:21. Kun Raamatusta ei yksinkertaisesti löytynyt jaetta, joka väittäisi ihmisen pelastuvan kasteessa, se täytyi sinne väkisin vääntää. Nyt tuo jae on saanut aivan uuden merkityksen: ”*Tuon esikuvan mukaisesti teidät pelastaa nyt kaste*” (Raamatun 1992 suomennos). Samaisessa hengentuotteessa myös vesitetään täydellisesti Raamatun antama kokonaiskuva pyhästä Jumalasta, joka vihaa syntiä – ja epäjumalia; 5 Moos. 32:8:ssa näet väitetään Jumalan jakaneen kansoille omat jumalansa! Valtaosalle kansastamme totuus on vääryyden vallassa.

Vuonna 1532 Luther kirjoitti: ”Opin arvostelemista, sitä minä nimitän suurimmaksi ja häpeällisimmäksi ja vahingollisimmaksi paheeksi maan päällä, mistä kaikki kapinahenget ovat peräisin.”

Mutta lienee sanomattakin selvää, jos Totuuden Pyhä Henki vallitsisi luterilaista kirkkoa, tuo seurakunta varmasti oksentaisi kaikki kylläiset ym. viime aikojen jumalanpilkkajat ulos (vrt. alkuseurakunnan Ananias ja Safira).

”Heidän hedelmistään te tunnette heidät.” (Matt. 7:16); millainen hedelmä, sellainen puu. Mutta valtionkirkkohan on siinä suhteessa omituinen, että se voi sietää palvelijoiltaan ja jäseniltään mitä hyvänsä muuta, mutta sitä, että joku Raamatun mukaan antaa kastaa itsensä uskoon tultuaan, sitä se ei koskaan ole voinut eikä voi sietää, sillä tuo teko on niin vastaansanomattoman selvä vastalause kirkon perusolemuksesta ja koko järjestelmää vastaan.

Kalvin lausui: ”Koska Jeesus käskää opettamaan ennen kastamista ja tahtoo ainoastaan uskovaisia päästettäväksi kasteelle, niin näyttää siltä, kuin kaste ei olisi oikein toimitettu, jos ei usko käy edellä.”

Vauvakaste on täten vaa’assa punnittu ja köykäiseksi havaittu.

Olli-Pekka Tuikkala

Lähteet:

Pyhä Raamattu (33/38, Raamattu Kansalle, Kuningas Jaakon käänös)

VR10 = Valoa Ristiltä Lokakuu 10 / 1997

VR11 = Valoa Ristiltä Marras-joulukuu 11-12 / 1997

UM = Urho Muroma: Ystävän sana on ankara sana (Herää Valvomaan! 1/1937)

PL = Pekka Lattu: Rajankäyntiä kastekysymyksestä 1966

WM = William McDonald: Believer’s Bible Commentary, 1995

IRT = Iso Raamatun Tietosanakirja, 1992

AT = A.W. Tozer: Jumalan Nälkä, 1983